

tiverne giver ingen Vejledning med Hensyn til, hvorledes man tænker sig Mæglingssituationen, men det er nærliggende at tænke sig, at Øvrigheden vil beskikke Folk fra den paagældende Families Egn. Dette kan i visse Tilfælde tænkes at være ubehageligt for Parterne, hvis det f. Eks. er deres personlige Bekendte, hvorimod de maaske hellere henvender sig til den Overøvrigheds-person, som de vel som Regel ikke kender personlig. Derfor vilde jeg ønske, at det var valgfrit, om man vil gaa til Mægling eller ej, før man skrider til Overøvrighedens Afgørelse.

Der er dem, der siger, at naar Tredemand, Overøvrigheden, saaledes skal blandes ind i Ægtefællers Sager, er Ægteskabet ødelagt. Det skal indrømmes, at Vanskelighederne derved er store, og at der vil være mange Ægtefæller, som meget daarligt kan tænke sig saaledes at forelægge deres Tvistepunkter for andre. Men Vanskelighederne indtræder kun i Ægteskaber, hvor der er opstaaet en alvorlig Konflikt, og hvor det har været umuligt for de to Ægtefæller at tale sig til Rette om Børnenes Skæbne; og vil det i saadanne Konflikttilfælde være bedre, at Hustruen trods sin bestemte Overbevisning om Børnenes Tarv maa finde sig i Mandens Magtbud, selv i Tilfælde, hvor hun har langt bedre Betingelser for at træffe Afgørelsen end han, selv i Tilfælde, hvor Børnene er knyttede langt nærmere til hende end til ham? Og mon det for øvrigt ikke er saaledes, at der findes adskillige Ægteskaber, hvor man kan trænge til Øvrighedens Hjælp for at komme over et Stridspunkt, og hvor begge Parter falder til Ro, naar der saaledes ude fra er truffet en Afgørelse, de ikke selv kunde enes om? Forhaabentlig vil det dog blive saaledes, at disse Lovparagraffer om Overøvrighedens Afgørelse kun forholdsvis sjældent kommer til Anvendelse, deres Bestaaen vil vel snarest virke indirekte. Bevidstheden om, at enes man ikke, gaar Vejen til Øvrigheden, vil lære begge Ægtefæller, at de maa tale sig til Rette, maa finde en Løsning selv.

Den Forret, som Lovgivning og Retspraksis hidtil har givet Fædrene overfor Børnene, har vel nok været det Forhold, der af Kvinderne har været følt som den største Uretfærdighed. Det er kun naturligt, at Mødrene har ment, at hvis nogen af Forældrene skulde have Forret overfor Børnene, maatte det vel være Moderen. Men nu er Forholdet det, at den gifte Moder har haft en langt ringere Retsstilling med Hensyn til Børnene end den ugifte. Jeg

fik et slaaende Vidnesbyrd derom ved et lille Træk, jeg hørte fortælle for nylig: I en Kommuneskole her i Landet gik nogle Børn, som blev meget slet behandlet af deres Fader, der var en raa og brutal Person; han lod bl. a. hyppigt Børnene forsømme Skolen, for at de kunde hjælpe ham med hans Arbejde, skønt han var velstillet. Moderen ønskede Børnene sendt paa et Internat, for at de kunde komme bort fra Faderens daarlige Indflydelse. Under hendes Forhandlinger med Læreren om at faa Børnene fjernet oplyste hun, at hun og Manden ikke var gifte. Hun kunde altsaa disponere over Børnene og var ved at faa Sagen i Orden. Saa kom hun en Dag fortvivlet til Læreren og spurgte: Hvad skal jeg nu gribe til, for nu vil han gifte sig med mig? Hertil maatte Læreren svare: De maa for ingen Pris gifte Dem med Deres Børns Fader, for saa mister De Forældremyndigheden over Børnene.

Medens den ugifte Moder altsaa har den fulde Bestemmelsesret over Børnene, har den gifte Moder i Virkeligheden ingen. For enhver, der anerkender og værdsætter Familiens Princip, vil dette Forhold føles urimeligt. Ganske vist gives der Folk, der mener, at denne Stilling er tiltalende og værdig for en Hustru. Saaledes har Provst Fenger nylig udtalt, at Kvinderne befandt sig vel ved at underodne sig og indtage en ydmyg Stilling indenfor Ægteskabet. Hvis der var Strid om Børnene, var det baade det naturligste og det rigtigste, at det var Manden, der havde det afgørende Ord. Han er jo, hed det, dog som Regel den klareste tænkende og mest roligt overvejende og den, paa hvem det økonomiske Ansvar for Familien hviler. Jeg skal ikke komme for dybt ind paa, med hvilken Berettigelse dette hævdes — Meningerne derom turde maaske være delte —, jeg ved ikke, om man for Eksempel vil hævde, at den Tilstand, hvori den civiliserede Verden har været i de sidste Aar, en Tilstand, hvori man har bragt den uden nogen Kvindes Indflydelse, egentlig vidner om klare Tanker og rolig Overvejelse. Jeg skal, som sagt, ikke fordybe mig heri, men kun fastslaa, at Provsten altsaa gør sig til Talsmand for den Tankegang, at hvis en brutal Fader fjerner Børnene fra Hjemmet uden at lade Hustruen vide noget om deres Opholdssted, uden at ville lade hende se sine Børn, skulde denne Kvinde ydmygt bøje Hovedet og sige Tak til. I Sandhed et ophøjet Kvindeideal, men for Provst Fenger er dette aabenbart det rette. Kvinden bør i Ægteskabet over-